

Κι' ὁ ἱππότης Φασουλῆς
μασκαρᾶς ἐν τοῖς πολλοῖς.

Μικροὶ μεγάλοι
'στὸ καρναβάλι.

Ἐν μέσῳ τῆς πολεμικῆς τοῦ κόσμου παραζάλης
ἀγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν μετὰ χαρᾶς μεγάλης
ὡς κομητάτον ἔγινε κι' ἔδω εἰς τὴν Ἑλλάδα,
ποῦ βραβεῖα λέγεται σπουδαῖα θὰ χαρίσῃ
ὅποιον θὰ μασκαρευθῇ μὲ κάποιαν ἐξυπνάδα
καὶ μὲ τὴ μασκαράτα του ἐντύπωσιν θ' ἀφήσῃ.

Ἐκτὸς δὲ τούτου, Ἕλληνες κι' ὁ Δῆμος Ἀθηναίων,
ποῦ πᾶν ἔργον βοηθεῖ μέγαν καὶ γενναῖον
κι' αὐτὸς τὸ κατὰ δύναμιν πρὸς τὸ παρὸν θὰ κάμῃ
ἕνα σκοπὸν μεγαλουργὸν γενναίως θὰ συνδράμῃ
καὶ θὰ βραβεύσῃ πρόθυμος μὲ μπόλικο παρὰ
τὸν μᾶλλον εὐφυνέστερον τῶν ἄλλων μασκαρᾶ.

Πολὺς ὀφείлет' ἔπαινος εἰς τοὺς καλοὺς ἐμπόρους,
ὅτι λησμονήσαντες τοὺς δυσβαστάκτους φόρους
ἐπρόθυμIAN ἔτρεξαν μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
καὶ συσχεφθοῦν ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὸ καρναβάλι
καὶ χάριν τῶν Ἀπόκρεω νὰ κάμουν κομητάτον,
καθόλου μὴ φειδόμενοι βραβείων καὶ χρημάτων.

Πλὴν ἔπαινος ὀφείλεται πλείότερος ἀκόμα
καὶ εἰς τὸν Δῆμον Ἀθηνῶν, διότι παραβλέπει
τῆς Βάθειας τὴν ὑπόνομον καὶ κάθε ἄλλη βρῶμα
καὶ ἀρωγὸς προσέρχεται σ' ἐκεῖνα ὅπου πρέπει
καὶ λησμονεῖ τὸ χάλι του κι' ἐπιτροπὰς συστήνει
καὶ τῶν ἐμπόρων τὸν σκοπὸν προθύμως ἐνθαρρύνει.

Ἐμπρὸς λοιπόν... εἰς τὸ φτερὸ ἀμέσως σηκωθῆτε
καὶ ὅσον εἰμπορέσετε καλὰ μασκαρευθῆτε,
διὰ νὰ τύχετε τιμῶν, στεφάνων καὶ βραβείων
εἰς τὸ μέγαλιν στάδιον τοῦ εὐγενοῦς ἀγῶνος,
ὅπου ἡ ἑνδοξὸς πατρίς ἡμῶν τῶν τρισολβίων
θὰ στέψῃ κάθε μασκαρᾶ μὲ ρόδα Μαραθῶνος.

Ἐμπρὸς λοιπόν, εὐδαίμονες τοῦ Ἀστεος πολῖται
καὶ ὅσον εἰμπορέσετε καλὰ μασκαρευθῆτε,
διότι 'στῶν Ἀπόκρεω τὸν κρότον καὶ τὸν σάλον,
ἐκεῖνος ποῦ καλλίτερα μασκαρευθῇ τῶν ἄλλων
κι' εἰς ὅλας τιμηθήσεται τὰς ἄλλας πρωτευούσας
καὶ τὸνομά του ζήσεται εἰς γενεὰς μελλούσας.

Καὶ θὰ δοξάσῃ βέβαια τὴν τέξασαν μητέρα,
καθὼς καὶ τὸν γεννήσαντα τρισμάκαρα πατέρα.
τὸν τόπον ὅπου ἔζησε, τὴν γῆν ποῦ ἀνιτράφη
καὶ θὰ σκιρτήσουν δι' αὐτόν κι' οἱ τῶν προγόνων τάφοι.
Θὰ εἶναι καύχημα παντοῦ καὶ τῆς ἡμέρας ἥρωος
καὶ ἴσως γίνῃ καὶ αὐτὸς ἱππότης τοῦ Σωτήρος.

Καὶ θ' ἀκουσθοῦν ἐγκώμια πολλὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ
καὶ θὰ ψαλοῦν Πινδαρικοὶ γιὰ τὸ μασκαραλῆκι
καὶ θὰ φροντίσῃ ὁ καθεὶς γιὰ τᾶλλο καρναβάλι
καὶ ἀπὸ τώρα ὅλα του τὰ δυνατὰ θὰ βάλῃ
κι' οὐδὲ χρημάτων θὰ φεισθῇ καὶ πνεύματος καὶ κόπου,
διὰ νὰ γίνῃ μασκαρᾶς ἀντάξιός τοῦ τόπου.

ὦ! ναί, πολῖται Ἀθηνῶν, συλλογισθῆτε ὅτι
ἡ γῆ αὐτὴ τοῦ Κέρκροπος καὶ τῆς χρυσῆς Παλλάδος
τῶν μασκαράδων ἐγένεν ἑστία πρώτη πρώτη
κι' ἐδῶ ἀθρόος ἔτρεχε ὁ κόσμος τῆς Ἑλλάδος.
Καὶ ἤρχοντο ἐκ τῶν ἀγρῶν πολλοὶ δαιμονισμένοι,
τὰ ἐξ ἀμάξης λέγοντες τρυγοπασσαλειμμένοι.

Καὶ ὁ Διόνυσος γυμνός καὶ μὲ κισσοὺς ἀμπέλων,
περιχαρῆς, ἀγένειος, σπανὸς ὥς τὸν Σεμτέλον,
μὲ ὀλογύμηνους Σειληνοὺς ἐχόρευε κι' ἐπήδα,
μὴ ἔχων διὰ τίποτε παραμικρὰν φροντίδα.
Αἱ δὲ γυναῖκες τὸν φ α λ ὸ ν εἰς χεῖρας τῶν κρατοῦσαι
τὴν πόλιν περιέτρεχον ὥσπερ παραφρονοῦσαι.

Συλλογισθῆτε πῶς ἐδῶ ἐβλάστησε τὸ πνεῦμα
κι' ὥς ποταμοῦ ἀκράτητον ἑκατρακύλα ρεῦμα.
Κι' ἀφοῦ εὐδοκιμήσαμεν εἰς κάθε ἄλλον κλάδον
καὶ εἰς ἡμᾶς τοῦ πνεύματος ἡ δύναμις ἀνήκει,
θὰ εἶναι κρίμα κι' ἀδικον ἡ γῆ τῶν μασκαράδων
νὰ μὴ πρωτεύῃ πάντοτε καὶ 'στὸ μασκαραλῆκι.

Εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτήν, ποῦ τόσον πνεῦμα ἔχει
κι' ἀπ' τὰ καλαμοβράκια μας ἡ ἐξυπνάδα τρέχει,
δὲν εἶναι μέγα ὄνειδος, δὲν εἶναι καταισχύνῃ,
κάνεις μὲ γοῦστο μασκαρᾶς νὰ μὴ 'μπορῇ νὰ γίνῃ,
ἀλλὰ νὰ βγαίνουν ἄνθρωποι μὲ χίλιαις δαὸ μουντζούραις,
μὲ κᾶτι μύταις ψεύτικαῖς καὶ ψεύτικαῖς καμπούραις;

Δὲν εἶναι μέγα ὄνειδος, δὲν εἶναι καταισχύνῃ,
νὰ βλέπωμεν τοὺς ἀηδεῖς ἐκείνους Φασουλῆδες,
νὰ βλέπωμεν εἰς τῆς ὁδοὺς ἀνυποδήτων σμήνη,
νὰ βλέπωμεν μὲ δόμνα κομποῦς σαχλοδαντιῆδες;
Δὲν εἶναι μέγα ὄνειδος καὶ εἰς τὰ δύο φύλα
νὰ φαίνωνται τὰ ρόπαλα καθὼς καὶ ἡ καμήλα;

Καὶ τοῦτο τὸ νομίζετε λοιπὸν γιὰ καρναβάλι;
κι' οἱ Εὐρωπαῖοι τί θὰ λέν ἂν τύχη νὰ τὸ 'δοῦν;
μὰ τί θὰ λέγουν δι' αὐτό κι' οἱ Πρόεσβεις οἱ μεγάλοι;
ὁ Μπρίγκεν, ὁ Τραούτεμπεργ κι' ὁ μπέης Φεριδούν;
Δὲν εἶναι μέγα ὄνειδος, δὲν εἶναι καταισχύνῃ,
ἡ γῆ αὐτὴ τοῦ πνεύματος ρεντίκολο νὰ γίνῃ;

Νομίζετε πῶς ἡ Φραγκιά κι' αὐτὰ δὲν τὰ κυττάζει
καὶ μὲ τὸ σίγμα καὶ τὸ νὶ πῶς δὲν τὰ ἐξετάζει;
Κι' ὅταν ἀφήσῃ ὁ Χαμίτ τὴν γῆν τῶν Κωνσταντίνων
καὶ ἡ Εὐρώπη συσκεφθῇ καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα,
δὲν θὰ χαρίσῃ σπιθαμὴν εἰς τὸν λαὸν ἐκείνον,
ποῦ πάντα μασκαρεύεται μὲ τόσῃ ἀνοσιτιάδα.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα σκέψασθε τῶν Ἀθηνῶν πολῖται
καὶ ὅσον εἰμπορέσετε καλὰ μασκαρευθῆτε.
Τιμήσατε τὴν ἐνδοξὸν τοῦ Περικλῆ πατρίδα,
τιμήσατε τὴν εὐγενὴ τοῦ πνεύματος κοιτίδα,
τὰ πάλαι Διονύσια τοὺς παρελθόντας χρόνους,
τὸ γένος μας, τὸ γένος σας καὶ τοὺς κλεινοὺς προγόνους.

Μασκαρευθῆτε ὅλοι σας μετὰ μονομανίας,
εἶναι καιρὸς νὰ δοξασθῇ κι' ἡ προσφιλὴς Ἑλλάς
καὶ σὺ, ὦ πνεῦμα σαρκασμοῦ καὶ πνεῦμα εἰρωνίας,
κατάβα εἰς τῶν πολιτῶν τὰς στεῖρας κεφαλὰς.
Καὶ πανταχοῦ σαρκώνιος ἅς ἀντηχήσῃ γέλως
κι' ἅς 'βγῇ μὲ τρίχες ἑξαφνα κι' ὁ ἄτριχος Σεμτέλος.

Ἄς γίνῃ χύσις ἀφθονος βραβείων καὶ στεφάνων,
ἀλλ' ἅς γενοῦν κι' ἐπιτροπαὶ πρὸς συλλογὴν ἐράνων.
Καὶ Σύμβουλοι Δημοτικοί κι' ὁ Ἀθηναίων Δῆμος
πρὸς τὸν σκοπὸν τὸν ἐθνικὸν ἅς ἐργασθῇ προθύμως,
πλὴν κατ' ἰδίαν δι' αὐτὸ ἅς ἐργασθῇ μὲ ζῆλον
καὶ πᾶς ἀστὸς ἰθαγενῆς, πᾶν γένος καὶ πᾶν φύλον.

Ἄλλ' ὅμως τώρα χαιρετῶ καὶ σέ, ὦ κομητάτον,
διότι σὺ ἐξ εὐγενῶν ιφόντι αἰσθημάτων
εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν αὐθόρμητον προέβης,
διὰ νὰ σώσῃς ὅλους μας ἐξ ἐμπαιγμῶν καὶ χλεύης.
Καὶ σὺ 'στὰς τόσων σοβαρὰς καὶ μαύρας περιστάσεις
μὲ τὸ μασκαραλῆκι μας τὸ ἔθνος θὰ δοξάσῃς.

Κι' ἀφοῦ ὁ κόσμος ἄρχισε γιὰ πόλεμον ὡς ἀνάβη
καὶ κομητάτα ἔκαμαν οἱ Βούλγαροι κι' οἱ Σλάβοι
πρὸς ἀσφαλὴ κατάκτησιν τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων
κι' οὐδὲ χρημάτων φείδονται πρὸς τοῦτο καὶ ἀγώνων,
ἅς κάμῃ ἓνα κι' ἡ Ἑλλάς διὰ τοὺς μασκαράδες,
καὶ ἅς σκορπίσῃ δι' αὐτοὺς βραβεῖα καὶ παράδες.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο φαρμακεῖον,

Καφενέ τῶν Φρονοούντων — νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶσόν
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γατοῦρα